

Rjøbstæderne udredes af Amtsrepartitionsfonden, og jeg skal derfor, hvis Thinget iverigt vedtager dette Ændringsforslag, til 3die Behandling foreslaa, at der indstyttes Ordene: „paa Landet og i Rjøbstæderne paa Bornholm“ foran „af Amtsrepartitionsfonden“ eller noget lignende. Iøvrigt har det naturligtvis ogsaa i Udvalget været Gjenstand for Overveelse, hvorvidt disse Udgifter, som der her er Tale om, nemlig Udgifter, som skulle afholdes med Hensyn til Undersøgelse af Levnetsmidler, ikke burde udredes paa samme Maade ved Fordeling mellem Land og By, som det er bestemt med Hensyn til Lønningerne til Undersøgerne i den foregaaende § 2; men Udvalget har ment, at det vilde være rettest ogsaa i den Henseende at blive staaende ved, hvad der har vundet Bifald andetsteds og ligeledes er foreslaaet af den ærede Minister. Ændringsforslaget gaar blot ud paa nærmere at sige, at Polititudgifterne udredes paa den og den Maade. I Rjøbstæderne udredes jo Polititudgifterne af Kommunens Kasse og paa Landet af Amtsrepartitionsfonden. Naar der altsaa istedetfor „afholdes som Polititudgifter“ kommer til at staa: „afholdes i Rjøbstæderne af Kommunens Kasse og iøvrigt af Amtsrepartitionsfonden“, er det blot en nærmere Betegnelse af, hvad der staa i Lovforslaget. Hvad angaar det næste Ændringsforslag under Nr. 9, har man navnlig med Hensyn til Bemærkninger, der ved 1ste Behandling fremsattes angaaende Redaktionen af det tredje og fjerde Punktum i § 3, forsøgt at finde en mere adækvat Affattelse. Ændringsforslaget under Nr. 10, som gaar ud paa, at Ordet „kemisk“ foran „Laboratorium“ udslættes, hidrører fra de Bemærkninger, der oftere og med Bøje ere fremsatte om, at Undersøgelsen i Laboratoriet maa være dels af kemisk, dels af mikroskopisk Bestaafenhed. Medens jeg ialtsald for mit Bedkommende ganske kunde ønske, at Lønningerne for dem, der ansættes ved Laboratoriet, fastsloges i Loven, vilde det vist neppe, efter hvad den ærede Minister bemærkede ved 1ste Behandling, kunne være nyttigt i den Henseende at fremsætte noget Forslag. Hvad endelig angaar Ændringsforslaget under Nr. 11, er det jo ogsaa blot en nødvendig Redaktion, som hidrører fra, at der ikke omhandles nogen Straffebestemmelse i de foregaaende Paragrafer, som der staa i § 6, men kun i den foranstaaende § 5. Jeg skal hermed slutte, idet jeg virkelig nærer det Haab, at den Meningsulighed, som har vist sig i Udvalget angaaende Lovforslagets Indhold, senere maatte kunne udjevnes mere, idet der, saavidt jeg skjønner, hverken i Mindretallets Betragtninger eller i, hvad der er fremkommet paa et andet Sted, indeholdes Grunde for ikke at vedtage de Straffebestemmelser, som

her ere foreslaaede, og som jeg vil anse det for i høi Grad rigtigt nu at faae vedtagne.

Sasle: Jeg kan indskrænke mig til at henvise til, hvad jeg tidligere har udtalt, nemlig dels i Sommer og dels ved 1ste Behandling af dette Lovforslag, og til, hvad jeg har anført i Betænkningen. Det er for at naae et praktisk Resultat, at jeg er fremkommen med mit Forslag, da jeg ikke tror, at det vil kunne føre til Noget, at Lovforslaget i den Stikkelse, hvori det er forelagt af den ærede Minister, bringes over i det andet Thing. Naar den ærede Ordfører for Flertallet mente, at der ikke vilde blive Noget at gjøre for dem, der ansættes ved Laboratoriet, dersom ikke de andre Bestemmelser i Lovforslaget bleve vedtagne, maa jeg dertil bemærke, at det er afhængigt af de Mænd selv, hvorvidt de ville staffe sig Beskjæftigelse, dersom ikke Domstolene og Politiets Virksomhed giver dem Arbejde nok.

Justitsministeren (Melleman): Jeg skal først bemærke, at jeg med Hensyn til de af Flertallet stillede Ændringsforslag ikke finder Noget at erindre; de ere jo alle enten rene Redaktionsændringer eller ialtsald af saa underordnet Betydning, at jeg ikke kan se, at der derimod kan være Noget at erindre. Jeg vil derfor indskrænke mig til i nogle faa Ord at fremhæve, hvorfor jeg ikke antager, at man kan gaa ind paa Mindretallets Forslag. Det, som er og maa være Lovforslagets Hensigt, er dels at tilveiebringe en bedre Efterpørelse af Forsalfkning af Levnetsmidler og dels at tilveiebringe en mere effektiv Afstraffelse end den, der hidtil har været. Det har helt igennem været indset, at paa begge disse Punkter var der Mangler og Brøst. Hvad angaar Afstraffelsen af Forsalfkninger, er det indlysende, at det nytter kun meget lidt at gjøre Noget for en bedre Efterpørelse og at koste Penge derpaa, naar man bibeholder de Straffebestemmelser, som man har, og som ere utilstrækkelige i den Henseende. Og Grunden til, at de nuværende Straffebestemmelser ere utilstrækkelige, er for det Første den, at de jo kun bestaa i Mulktier. Saaledes som Lovgivning er indrettet, bliver det kun Mulktier og ikke betydelige Mulktier, og det er en uhenigtsmæssig Straffemaade lige overfor Forsalfkninger af den Art, hvor Rettsbruddet sædvanligvis vil indbringe den Bedkommende mere end den Bøde, han bliver dømt. Dernæst kan man ingen Vegne komme, idetmindste svækkes Repressionen meget betydelig efter den bestaaende Lovgivning, fordi Enhver saa at sige kan slippe derfra, naar han blot siger, at han ikke vilde, at Levnetsmidlerne ikke havde den